

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izveniši ponedeljke in dneve po praznikih, ter velja po pošti prejemati, za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gold., za pol leta 8 gold., za četrt leta 4 gold. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gold., za četrt leta 3 gold. 30 kr., za en mesec 1 gold. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 krajc. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele za celo leto 20 gold., za pol leta 10 gold. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gold. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 glđ. — Za oznanila se plačuje od četrti-stopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr. če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani na celovski cesti v Tavčarjevi hiši „Hotel Evropa“. O pravništvu, na katero naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Tavčarjevi hiši.

Pro domo.

V listu od vtorka smo priobčili poročilo zadnjega občnega zbora delničarjev „narodne tiskarne“, lastnice „Slovenskega Naroda“. Kakor torej naši bralci vedo, sklenilo se je, da se Slovencem dnevnik na vsak način ohrani, da si še materialnih žrtev zahteva.

To poslednje slišati je neprijetno in ne izpodbudljivo za nas delavce, za to še tembolj, ker bi potrebno ne bilo, ko bi nekateri gospodje slovenski rodoljubi, in sicer prijatelji naše stvari le majheno več storili za slovensko žurnalistiko, t. j. pridneje delogove plačevali in malo skrbeli za razširjenje našega lista.

V občnem zboru se je reklo, da bi bil naš ne velik deficit lahko premagljiv, ko bi gg. naročniki redno plačevali. Ako se komu list ustavi, je razžaljen, da mu ne zaupamo itd. — Vemo, da mnogi iz pozabljenosti odlašajo, ne misli na to; — ali kadar se dosti taci zbere, pozna in nemilo čuti to naša administracija, katera ima kolek, papir, pošto, delavce vsak dan drago plačevati. — Torej naj bodo vsi zakasneli plačevalci tu nujno prošeni, da svoj dolg nemudoma odrajaajo.

Drugim prijateljem pak ponavljamo prošnjo, ki smo jo že večkrat stavili, namreč naj bi si vsak le prizadel enega naročnika še dobiti. Ko bi se le polovici posrečilo (a nekateri jih lahko dobi več, če resno hoče), potem ne bomo več mogli prihajati v krize, ko se bode vprašalo, ali še dnevnik ali ne. Potem ne bode več onih tožb mej delničarji, ki smo jih dozdej čuli. In na ob-

stanku lista kot dnevnik je vsa stranka angažirana, torej tudi vsak posamezen narodnjak.

Mi sami dobro čutimo, da list nij popolen, kakor bi ga nekateri in mi sami radi imeli, dasi se z vsemi drugimi slovenskimi in nemškimi, ki mej nami izhajajo, uže meriti sme. Ali vzrok nij v nas, iskati je v razmerah, ki smo jih tu spredaj omenili. Ako je denes, jutri, pojutranjem itd., uvodni članek, pol. razgled, dom. stvari itd. vse enemu duševnemu delavcu storiti, ne more biti dnevnik ravnoroden onim dnevnikom, ki imajo po 20 urednikov. Tudi v tem je le mogoče poboljšanja, kadar se materialno stanje lista zboljša, ali kadar bo list imel več naročnikov.

V tem nam pač jako pomagajo in so nam lepo pomagali oni prijatelji in rodoljubi, ki so nas z dopisi, večjimi in manjšimi tako marljivo podpirali, da je „Slovenski Narod“ imel skozi celo leto več izvirnih poročil, posebno manjših a radobranih originalnih „domačih“ vesti, več nego vsi drugi tu izhajajoči časniki skupaj. Da je bil naš list torej najhulje postrezen, za to se zahvaljujemo tu iskreno vsem gg., ki so nam bodi si kar koli pisali in prosimo, naj še dalje zvesti duševni podporniki „Slov. Naroda“ ostanejo. Vsako poročilo, še tako slabo in bitro pisano in nam poslano, da je le resnično, nam je od prijateljev našega lista dobro došlo in smo pošiljalcu hvaležni. Za mala poročila zadostaje dopisnica ali „korespondenckarta“, hitro spisana, — a ustreže!

Časi so za našo narodnost neugodni, —

a vendar ne najneugodnejši. Le vztrajati, vztrajati je nam treba. Da pa je novinarstvo v politični borbi prva moč, to je priznana stvar. Če tudi še več izgubimo, nego smo izgubili — vsega ne moremo, dokler naše novinarstvo stoji, in z utrjenim narodnim slovenskim novinarstvom bomo pridobili s časom vse kar nam ide. Mi hočemo v to ime storiti, kar je v naših močeh, naj storé tudi naši prijatelji in naročniki po deželi in v mestih svojo dolžnost, kot rodoljubi in naročniki.

Ceški listi o gospodarstveni krizi.

Z naslovom: „Propadajo svojej osodi“, prinašajo „Narodni Listy“ od 1. t. m. članek, ki pravi: „Grehi, ki jih delajo narodi, stranke, države, ne ostajajo nikdar brez mäsčevanja“; te besede je napisal jako izkušén mož, obema strankama, ko sta si na vrhuncu svoje nadvlade nad drugimi ne madjarskimi in ne nemškimi narodi roke veselo menciali, besede one je napisal slavni emigrant magjarski Ludvik Košut po padu Hohenwartovem. Bili so takrat omamljeni in preoholi, da bi si pomislili na Mene-Tekel. In kako je denes tem gospodom pri srcu? Kako lomijo roke, ter se pripravljajo na najhujše, ko mej tem cesar konferira s konservativcem Sennyeyem v gödöllöškem gradu. Vsa ta ukončena slava in nenravni „švindl“ se pripisuje deakovski stranki. In kako se še le gödi magjarskim privržencem ta stran Litave? Kako je pak Herbstovej stranki pri srcu? En sam pogled v ustavaške novine nas o tem podučí, kajti od prvega do

Listek.

Življenja osode.

(Poslovenila Antonija S.)

I.

Solnce je uže zašlo za goro, zvezde na jasnem nebu so uže migljale; okolo in okolo je postala tiho.

V čedni hiši necega predmestja italijanskega mesta Verona se odpró vrata, in krasna deva stopi iz veže na vrt; bila je v lehkí letni opravi, bledega obraza. Žalost, nestrpnost, notranja bolest je videti na prvi pogled, da ima v sebi. Oči so zarudele od preobilnega joka, lica so bleda in upála. Ihteča tava okolo, potem postane, ter posluša skozi šepetanje dreves, ko svojega pričakovanja izpolnjenega ne najde, pokrije obraz in glasno jokaje šepče:

„Neče me več videti, nezvesti, nezvesti brezdušni zapeljivec! Zakaj sem rojena v vsej tej nesreči? Zakaj me zapeljuje moja nesrečna ljubezen tako daleč? On me tako

neusmiljeno zapušča. Bog! zakaj me tako kaznuješ, da moram tega človeka takó ljubiti, ko bi ga iz dna duše sovražiti morala? Robert! Robert!“ S temi besedami, zgrudi se nesrečna deklica na samotno klop pod drevo, pokrije z robcem lice in toči britke solze.

Kmalu potem spleza neki mladenič preko nizke ograje, ter skoči k njej in jo objame in pritiska na svoje prsi. Marija se vzbudi kakor iz težkih sanj, ko čuti vroče poljube na svojem čelu; temno vzdigne glavo in pogleda mladénicu v obraz; žalost se zdaj spremeni v bolest, in bolestnim glasom prične: „Robert, ali ljubiš še mene, vedno tako čisto in zvesto, kakor si v sveti prisegi obetal?“

„Tako sigurno“, odgovori on in se dela jako resnega, „tako sigurno, kakor naji žarki mile lune zdaj gotovo obsevajo, da, Marija, tako gotovo.“ —

„Ne govori tako predrzno strašno prisego“, povzame Marija, „nikar naj ti ne uide črez ustnice kriva prisega: dosti si

uže nad menoj pregrešil, mojega življenja sreči si zaudal, za celo življenje nesrečno me storil, obropal najlepše lastnosti dekliške, zapeljal me, storil nesrečno dvojno bitje; ah ne nakladaj še večjega greha na svojo dušo.“ —

„Prisrčna ljuba Mari!“ zaječi bolestno mladenič, „moreš-li dvomiti nad mojo ljubeznijo? moje srce, je na večno tvoje in le tvoje na veke!“

„Naj te bog kazni, ako mi ne odgovoriš resnice! Ne ljubiš li mlade bogate grofice Sevres, kateri si ženitovanje ponudil in ona ga je sprejela?“

Baron d' Armanville, kakor se Robert imenuje, strese se pri besedah nesrečne ljubice, toda kmalu se ojači zopet in jej odgovori: „Da, moj angelj, jaz moram grofici dati pred altarjem roko, a le zavoljo denarja in bogastva, glej, oče mi je zapustil samo ime in zadolženo posestvo, ki se ne more več moje imenovati. Kaj ti morem v taci okoliščinah pokloniti, kam te peljati? Kakor soproga bi imela britke skrbi tužno

poslednjega so vsi zmedeni, obupani, pomoči si nevedo. „Uboštvo je splošno, bogastvo a blagobitje je proč“, tako kriče vsi. Vladni listi obdolžujejo ustavake, da so to mizerijo zakrivali, slednji pak zopet na ustavoverno vlado a finančnega ministra, ki je vedno ponavljal in trdil, da „krach“ ne bode imel nobenih zlih nasledkov za obrtnijo in kupčijo. Proti „švindlu“ se je jelo postopati še le takrat, ko je bilo — prepozno. Ko je Herbst minolo nedeljo sklical vse ustavaške poslance v posvetovanje, kako odpomoči sedanjemu krizi, tresel se je za življenje sedanjega ministerstva, ker je predlagal naj vsak poslanec sam izrazi svoje mnenje. Ali, ne da bi prepustil sedemžalostne sedeže ministerske splošnem viharju; rajši ta velikodušni zastopnik ljudski pusti ljudi brez pomoči, brez olajšanja. Naj občna beda in stiska traja še dalje, naj ljudstvo trpi glad, politikar ustavaški si zakriva pred celo to podobo svoje obličje, da le udrži sedanjjo vlado.

„Do tega osodnega ozla vidimo zadrženo denes politiko in bitje ustavoverne stranke. Ljudstvo kliče o pomoč, oni bi sicer radi pomagali, toda ne mogo več: prišli bi potem v opozicijo z svojo vlado, misle si, a to bi nas drago stalo.“

„Toda mi vprašamo: če tedaj pustite, gospoda, stvari tako, kot so, ako pustite občno bedo rasti dalje, — kako se ima to končati z vami? — Uidete morebiti svoje osodi?“

„Zdi se nam da ne. Kajti recite in govorite kar hočete, tega dne, ko nema stranka vaša, proti tako ogromno protečim razmeram duzegega nego obupljiva kivanja z ramenami, tega dne ste sojeni.“

„Kako bi to denes izpalo z Avstrijo, ko bi se na njo usula vojska? Odgovorite na to vprašanje in videli boste, kako dolgo ima vlada vaša trajati.“

„Pokrok“ o baš tej stvari pravi: „Teško kot zimsko obnebje, je politična amotsfera, katero dihajo vladni krogi na Dunaji in v Pešti. Da bi bila pak mera vsega dovršena prinesla je „Wien. Ztg.“ včst, da je cesar sprejel v javnej avdijenci grofa Hohenwarta, na gradu Gödöllö pak Senyeya, kajti dober svet je drag in gospodarska kriza dozoreva

počasi, a gotovo na krizo politično. Zatorej je Herbst te dni sklical 108 ustavovernih poslancev, ki bi se posvetovali, kaj imajo početi, govorilo je 19 govornikov, a zdaj sami ne vedo, kaj imajo početi. Zares v Cislajtaniji vlada tudi kriza gospodarska. Državni deficit iznaša na leto 1875 v dobi miru 14 milijonov — kako bode to še le čez — eno leto. Toda niti gospodarska činnost ali nečinnost decembristov gospodarsvene krize več ne zaceli, ter tudi neizogibno krizo finančno in politično več ne zadrži.“

„Posel z Prahy“ omenja zborovanje zadnje nedelje v poslanskih ustavovernih krogih pod predsedstvom Herbstovem o odstranjenji gospodarske krize, pravi, da rezultat celega posvetovanja je „nič“, ker so gospodje zapustili zbornico nič modreji, nego prej. — Vsi so bili podobni Faustu, ki kljubu globocemu študiranju pravnških in bogoslovskih věd nij vedel: nič. Stavili bi radi železnice, ali vlada proglašuje, ka nema denarja. — Da, ko bi tu nekdo drugi se dela poprijel, sami uže več dalje ne mogó.“

„Politik“ pak piše: „Od leta 1867, v katerem je prvotna, edina, avstrijska državna celota morala skusiti bolešno operacijo razdvojenja, nij ona do današnjega dne mogla okrevati. Izguba močij, onemoglost bila je prevelika, ka bi popolno okrevanje pri skrbni izgoji nastopilo. Toda namestu te izgoje, nastopilo je kmalu nepremožiteljno naravno nagnenje bolehanja, in tako je tedaj zgodovina avstrijsko-ogerske skupine uže 7 let prava bolniška zgodovina. — Kako je v tem ogledu želja narodov naravna, da bi se to stanje večne negotovosti in strahu, boj mej življenjem in smrtjo skončal; nespametno in nepremišljeno bi tudi bilo, naravno krizo, nasilno v prirojenem teku motiti. — Zares nesrečni obrazi so, ki je cis in transljajtanski parlamentarci pri svojih onemoglih poskusih, krizo ustaviti, — podajejo, in marsikaterij viteznej duši je zapeljivo migala v duhu misel, ka bi ne bilo vendar bolje obe vladajoči stranki z enim mahljem spraviti v večnost. Toda, čemu treba naprejvidečim dedom očitane, da so z izrednimi sredstvi dosegli oblast?“

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 3. decembra.

Gospodarsvena kriza silno bije na vrata zakonodajstva. V seji gospodarstvenega odseka državnega zbora 1. dec. je bila peticija industrijalcev z železom na vrsti posvetovanja, in je bil po dolgi debati nasvet sprejet, naj vlada kakor najbrž mogoče svoj program o prihodnjem zidanji železnic izda. Ta nasvet pride v zbornico kot resolucija.

Delegacije se bodo sklicale precej po dokončanem državnem zboru koncem marca.

Zakaj je **gornjeavstrijskih** ultramontanov oče katoliške stranke Stark-Weissenfels odstopil, nam pojasnuje organ Raušerjev „Volksfreund“, ki pravi, da so ultramontani gornjeavstrijski odstopili od pravnarskega programa prejšnjega, ter pristopili k nemškemu centralističnemu ultramontanskemu, pod vodstvom kardinala Rauscherja. — Zanimivo tudi za nas Slované, ki se nijmo dali v ono stranko potisniti ko so nas hteli.

Organ **poljskega** krakovskega plemstva, „Czas“ prihaja k temu spoznanju, da poljska „visoka politika“, — ne stoji za nič. „Denes mi Poljaci sami na sebe moramo gledeti, nemamo nobenih prijateljev. Zabilježevaje ta žalostni list naše zgodovine, se ne smemo varati!“ Tako kliče poljski „Czas“. Naj pridejo Poljaki s časom še do spoznanja, da le Slovanstvo je za njih in nas vse rešilno.

Dalmatinski narodni list svetuje, kar smo mi uže lani želeli, naj Slovani v državnem zboru ustvarijo edin „slovanski klub“, ter pravi: „Prepričani smo, da bi se učinil velik korak k združenju avstrijskih Slovanov, ko bi se njihovi zastopniki združili v en klub. Imamo skupna načela in združenje naše nam pomore gotovo tudi, k našim svetim pravicam, katere enega dne gotovo dosežemo. Ta prava dosežemo, ker smo prepričani o rodoljubji naših ljudij, ker tu gre za narodno reč.“

Vnanje države.

Ruski carjevič naslednik je bil, kakor dopisi iz Pariza javljajo, tam jako sijajno sprejeman, kar — Nemcem v Berlinu in drugod nij prav. Ničesa se bolj ne boje, nego kake rusko-francoske zveze, ki bi nemški ošabnosti utegnila na kvar hoditi.

Francoska narodna skupščina je 2. dec. s 348 glasovi volila Buffeta za predsednika. 205 volilnih listov je bilo nepopisanih. Za podpredsednike so bili voljeni

in žalostno življenje. Grofica bode zavoljo svoje premožnosti moja soproga, njej bodem dal zavoljo tega roko, njena bode ta roka, tvoje pa to srce; tebe edino ljubim in te bodem ljubil, nič najine ljubezni ne bode motilo, ker potem še le hočem pokazati dejansko, da si ti to, kar je moje najvišje in najdražje na zemlji.“

Z največjo nejevoljo se iztrga deklica iz njegovih rok in od britkosti ne more v trenutku ni besede odgovoriti. Ko se ojači, reče mu odločno in resno: „Beži, beži od teh pra, od tega srca, ki je za tebe nevredneža tako goreče bilo in bije; zakadi se v hrup svetnega življenja, jaz se nečem več tvojega življenja udeležiti; jaz hočem le žalovati, le jokati, ti pa se veseli bogastva, nove sreče in ljubezni. Nij dosta, da si za vselej mene nesrečno storil, vsako zabavo mi ostrupil, vse mi ogrenil; hočeš še drugo cvetlico zlomiti?“

„Moje drago dete“ hoče se baron udobrikati, „vidiš, poslušaj me vendar.“

„Ni besede več, proč izpred oči, proč

iz moje bližine od tega kraja — in božja kazen naj te zadene! Veruj, da svoje sreče dolgo ne bodeš užival, bog se osveti za zapeljano nedolžnost.“

Robert vidi, kako se jej oči žaré, kako izpreminja njen lepi obraz barvo, znamenje največje jeze, ona je pred njim kakor višje bitje, kakor maščevalna boginja; ve dobro, da z hinavskimi in priliznenimi besedami nič več ne opravi, — zato — se odstrani tiho — in za vselej.

Ko se Marija samo čuti, zravna se po konci in zre premišljeva proti nebu, njena jeza se izpremeni v bolešno obupnost: „Tedaj je vendar resnično! resnično, — Robert moje vse — moje življenje, moj Robert more tako delati? Ah bog! zakaj me kaznuješ dvojno in trojno — po činu mojem in po čutji mojem. Da, da izpoznam, zdaj izpoznam, da človek se kaznuje sam, če človek za slepo strastjo hodi, toda naj srce tako zgodaj počí? Ah, čutim, še kratka doba in končano bode, prestano bode.“

Zadnje besede le še šepče v večerno sapo in se zgrudi v popolni nezavednosti.

Tako jo skrbni starši najdejo pozno v noči.

II.

V mestu Verona živi Marija v prijetni domači družini, h kateri spada le oče, mati in eden še mali bratec. Oče njen je pošten in premožen meščan in svetovalec mestni. Za izrejo svojih otrok je bil vedno pazljiv in skrben; nič menj nij skrbela mati za lepo in dobro izrejo otrok. Marija, nežna in tako skrbno rejena roža, razvije se, kakor najkrasnejša cvetica, dika vseh deklic po mestu; njene svitle oči, oh, tako krasne! prizadevale so kazati njeno odkritosrčnost, njeno blagodušnost; njena usta so se uže od daleč smehljala; njen glas je bil tako mil, tako ljubeznjiv, da bi moralo pretresti divjaka; na njeni celi postavi je neki uzor, kakor izraz višjega bitja.

Kakor je bila na telesu krasna, tako krasna je bila i njena duša. Dobrota in miloba bili sti združeni, čiste in plemenite

Kerdrel, Benoisty in Martel. Za četrtega podpredsednika prideta v ožjo volitev Audifret-Pasquir (desna sredina) in Rampon (leva sredina). — V četrtek bode brana predsednikova poslanica, v kateri se baje poudarja da bode obsedno stanje v deželi kmalu odpravljeno. — Dufaure in Casimir Perier sta te sporazumela o držanji levega središča. Odbije se vsak kompromis, ki ne bi meril na faktično priznanje republike.

Iz Španije prihajajo enkrat zopet vesti o ministerski krizi.

Italijanski časopisi poročajo, da Garibaldi pride kmalu v Rim in v zbornico, kjer bode zaradi zapiranja republikancev interpeliral.

Iz Bukurešta se brzojavlja, da je knez Demeter Ghika, bivši minister, izvoljen v zbornico za predsednika. Ta volitev je vladi ugodna.

Domače stvari.

— (Narodni odbor) obeh slov. strank za volitve v kranjsko trgovinsko zbornico, je sinoči posvetovanje imel.

— (Dr. Bleiweis) je — kakor čujemo — zopet svojo službo, kot deželni odbornik nastopil.

— (Ljubljanska čitalnica) napravi v nedeljo besedo na slavo Preširnovega spomina.

— (Proti sodniji) na Krškem se pri- tožuje v graškem javnem listu advokat dr. Kozjek, da je strašno počasna in nedelavna na škodo občinstva, ki pravice išče.

— (Imenovanja.) Adjunkt A. Šalomon iz Maribora pride v Gornjigrad za sodnika, adjunkt Leopold Ledenev iz Celja v Konjice za sodnika. — Kasir Lorenz Škofic je imenovan za kontrolorja pri ljubljanski c. kr. deželni izplačevalnici.

— (Gledališka predstava drama- tičnega društva) v spomin rojstnemu dnevu Franca Preširna zasluži častno mesto mej najboljšimi. Gospodičina Podkrajškova je govorila prolog s primernim navdušenjem; simpatična njena oseba in krasna toaleta, katero moramo še posebno omenjati, ste prouzročili jako dober vtis. Junak celega večera pak je bil g. Schmidt. V Preširnovi slavnosti primernej igri „Trnje in lovor“ je izvršil on svojo nalogo (Rolla) reči moramo v pravem idealnem duhu, brez pretiranja brez afektacije, v katero ravno ta naloga rada zapelje. Čestitamo mu

k vspehu. Štefano njegov brat (gospodičina Ledarjeva) je bil jako prijazen fante malo preveč naiven, in v trenutkih, v katerih bi ga morala ravno ta naivnost, ako bi bila dosledno izpeljana, prisiliti k ognjenemu izrazu čutil, — prepameten; ešofiral se nij, [rajši se je sladko — smehljaj, to je nekoliko motilo. Gosp. Nolliju napravimo svoj kompliment, — ta večer on nij bil — Noll. Gospodičina Podkrajškova (Leonora) nam je dopadala v prvej sceni mnogo bolj, nego v zadnej, gospod Šušteršič (Appiani) pak, kakor se nam je dozdevalo, nij vedel, kaj bi s svojim marchesijem začel. Sploh pa moramo reči, da so vsi deležniki z nekako nenavadno marljivostjo in resnobo sodelovali. — V nasledujočej opereti „Deklica Elizondska“ je bil gospod Noll (Vrtigo) v svojem elementu. Škoda, da nij bil često disponiran. Simpatični glas gospodičine Neugebauerjeve nas sicer potolaži, da pozabimo to, kar jej igre manjka; a še bolje bi bilo, ko bi tega ne trebalo. In ravno to, samo mnogo potencirano rečemo gospodu Medénu. Sicer pak je opereta dopala. — s —

— (Vreme) je še sedaj toplo južno. — Tudi v Trstu so imeli včeraj 12 stopinj topline. Tudi z Gorenjskega in Štajerskega se nam o enacem vremenu in o izginolem snegu piše.

— (Čitalnica v Rojanu) vabi vse udeležene družbeni zabavi, katera bode 6. dec. 1874 (na dan sv. Miklavža) z jako zanimivim programom. — Začetek ob 1/2 6 uri. — Neudje plačajo 30 kr. vstopnine.

— (Na ladiji „Saida“), ki je kakor smo povedali pri Mesini unesrečila in obtičala, je tudi en naročnik našega lista dr. P. bil.

— (Sad stare šole.) Piše se nam iz slov. Štajerja: Krajni naš šolski svet je poslal kmetu v P. slovenski poziv, da naj svoje 4 otroke v šolo pošlje. Drugi dan dobi učitelj listek nazaj, na katerem je zapisano tako-le: „Erwolgeporen här Schul., Lehrer: ich bitte ich bitte ich werde Meine Kinder schon in Schul Schickem, wen sie den aszuk haben. And. S.

Razne vesti.

* (Posebno znamenje.) Zagrebška preiskovalna sodnija je izdala pismo tira-

lico (steckbrief) za Jurijem Kirnbaurom, urednikom osečke „Drau“, ki ima tiskovno pravdo zaradi „kaljenja javnega miru“, a je ušel. Ko „tiralica“ našteje, da je Kirnbauer star 38 let, da nij oženjen, ima špičast nos, črno brado, černo lice — navaja še kot posebno znamenje, da ne zna nobenega drugega jezika, nego nemškega.

* (Umor.) V občini Hutka na Ogerskem, je neka kmetica svojega vlastnega sina, s katerim je živela v prepiru, ker se je v drugo omožila, po noči v spanji, zadavila. Prisilila je potem svojega moža, da je nesel mrtvo truplo v hlev, kjer sta ga oba obesila na klin, v ta namen, kot bi se bil sam obesil. Zločin so pak vendar takoj spoznali in oba potegnili v zapor.

* (Guillotina na Ogerskem) se vsled najnovejše kaznilne postave upelje pri zločincih, na smrt obsojenih. Ose dni so poskusili v Pešti s teletom to „mašino“, ki mu je kar kot bi mignil, glavo odsekala.

Narodno-gospodarske stvari.

— O stanju protizavarovalnih bank se nam zdi, da vsled raznoterih prikaznij protizavarovalne banke v obeh polovicah cesarstva ne stojé baš trdno, ker mnoge iz mej njih res mislé na likvidacijo, kar končno zasluži vso hvalo, kajti konkurenca protizavarovalnih ustanov je res tako velikanaska, ker so se množile v dobi „ustanovljenij“ špekulacijskih podjetij banke v neprirojenem številu. — V Cislajtaniji bodo, kakor znano, likvidovale „gospodarska protizavarovalnica“ — „Salus“ in na Ogerskem „Hannia“. Slednja skliče 24. decembra občni zbor uže zaradi tega, kajti delničarji vsled „Ung. Lloyd“ niti solda ne dobodo.

Nadučiteljska služba.

Na dvarazrednej ljudski šoli Mozirje se razpisuje nadučiteljska služba z letno služnino tretjega razreda, priklado 50 gold., prostim stanovanjem in s pravico na postavne letne doklade. — Ob enem se lahko prevzame za oskrbovanje organiške službe s posebnim odškodovanjem.

Prositelji, kateri morajo biti zmožni slovenskega in nemškega jezika v govoru in pisavi imajo svoje dokumentirane prošnje po poti predstavljene šolske gospodske do zadnjega dne decembra t. l. krajnemu šolskemu svetovalstvu v Mozirji vposlati.

Okrajni šolski svet Gornjigrad,

29. listopada 1874.

Predsednik: Haas m. p.

(343—1)

so bile njene misli. Dozdaj druge ljubezni, nego do staršev poznala nij, njeno brepenenje je bilo: storiti dobro.

Vendar pri vseh njenih duševnih prednostih je bila Marija jako nagnjena sanjarijam.

Njena večkratna otožnost je delala skrb dobrim staršem, ker so jo ne redko našli samo v sobi ali na vrtu sedečo; ko je nepremakljivo zrla v daljavo in sanjavo ogle- dovala oddaljene hribe ali sinje nebo.

Taki trenotki kalé staršem veselje, a tolažijo se, da s časom zginejo te otožnosti. Vse poskušajo, da bi svojeji tiheji, tužnej hčerki naklonili veselo in živo uro. Saj so jo odgojili za svet in njih želja je, videti jo srečno poleg poštenega in blazega soproga. Obdajati bi jo moral smeh in šala, vsake zabave se mora udeležiti, da se uvedri. A vse mirne domače zabave, kakor tuje veselice, ne mogó je zvedriti ni spremeniti Marije. Ona ostane tiha in resna. Le da bi skrbno mater obvarovala skrbi, ki jih je

zaradi njene tužnosti imela, sili se včasih smehljati, a njen smehljaj je pa skoraj plakanju podoben. Odkod vendar pride ta tužnost, ta britkost, tako lepe deve. Saj vsak občuduje njeno lepoto, njen mili glas, njeno omiko. Morebiti sluti kako žalostno prihodnost, sluti morebiti žalost, sramoto in nadlogo. V naravi so uže znamenja osode, katera je človeku namenjena, in njegovo obnašanje je v zvezi z duhom.

Baron d' Armanville pride v Verono. Dozdaj je živel v Parizu, in še le sedaj se vinil nazaj na svoje zadnje graščinsko posestvo, ko je polnoleten postal. A to posestvo je po lehkomiselnosti njegovega uže umrlega očeta popolnem zadolženo, in komaj toliko vredno, kolikor z dolgovi obloženo. To zadnje posestvo, katero je dobil Robert, edini sin pokojnega barona, dobilo je tedaj novega gospodarja, ki pa je bolj v mestu bival, nego doma. V mestu je nahajal več veselja in zabave, ker prijateljstvo si je znal od vsacega pridobiti, bil je povsod kakor do-

mač znal je biti šaljiv in resen, z eno besedo bil je človek svetovnjak, ki nij bil nikjer dolgočasen, in so mu povsod nasproti „dobro došel“ klicali.

Kakor priljuden, bil je tudi jako lepe dolge tenke postave, črno-kodrastih las, moškega obnašanja, živočrnih očí, zvonečega govorjenja; bil je jako omikan in bistrega uma tako, da je bil ne samo „lepemu spolu“, nego tudi resnim možem zanimiv.

D' Armanville je bil pri vseh teh prednostih lehkoživec; od uarave sicer dobrega srca, a po slabi odgoji in slabih družčinah popačen, tak, ki misli, da je širni svet samo za njegovo zabavo, da se kratkočasi, naj si pride uže jutri kakor hoče.

Robert je bil tega prepričanja, ker nij bilo v njem lastnostij, katere vladajo moža v nemirnem življenji, skrbno ga vodijo naprej k znanosti in treznemu življenju, ulivajo mu čiste misli in blaga čutila v srce: z eno besedo bil je brez značaja, in delovanje njegovo bilo je le činjenje slučaja. (Dalje prih.)

Vsem bolnim moč in zdravje brez leka in brez stroškov po izvrstni Revalesscière du Barry

v Londonu.

28 let uže je nij bolezn, ki bi jo ne bila ozdravila ta prijetna zdravilna hrana, pri odraslih in otrocih brez medicne in stroškov; zdravi vse bolezni v želodcu, na žilnih, dalje prsne, i na jetrah; žleze i naduho, bolečine v ledvicah, jetiko, kašelj, neprebavljenje, zaprtje, prehlajenje, nespanje, slabost, zlato žilo, vodenico, mrzlico, vrtoglavje, silenje krvi v glavo, šumenje v ušesih, slabost in blevanje pri nosečih, ožnost, diabet, trganje, shujšanje, bledice in prehlajenje; posebno se priporoča za dojenice in je bolje, nego dojnično mleko. — Izkaz iz mej 80.000 spričeval zdravih, brez vsake medicine, mej njimi spričevala profesorja Dr. Wurzerja, g. F. V. Beneka, pravega profesorja medicine na vseučilišču v Mariboru, zdravilnega svetnika Dr. Angelsteina, Dr. Shorelanda, Dr. Campbella, prof. Dr. Dédé, Dr. Uré, grofinje Castlestuart, Markize de Brehan a mnogo drugih imenitnih oseb, se razpošilja na posebno zahtevanje zastoj.

Kratki izkaz iz 80.000 spričevalov.

Spričevalo zdravilnega svetnika Dr. Wurzerja,

Bonn, 10. jul. 1852.

Revalesscière Du Barry v mnogih slučajih nagradi vsa zdravila. Posebno koristna je pri dristi in grizih, dalje pri sesalnih in obistnih boleznih, a t. d. pri kamnju, pri prisadljivem a bolehnem draženju v skalni cevi, zaprtju, pri bolehnem bodenju v obistih in mehurji, zaprtju v mehurji i. t. d. — Najbolje in in neprecenljivo sredstvo ne samo pri vratnih in prsnih boleznih, ampak tudi pri pljučnici in sušenju v grlu. (L. S.) Rud. Wurzer, zdravilni svetovalec in člen mnogo učenih društev.

Winchester, Angleško, 3. decembra 1842.

Vaša izvrstna Revalesscière je ozdravila večletne

i nevarnostne prikazni, trebušnih bolezni, zaprtja, bolne čutnice in vodenico. Prepričal sem se sam gledé vašega zdravila, ter vas toplo vsakemu priporočam. James Shoreland, ranocelnik, 96. polka. Izkušnja tajnega sanitetnega svetovaleca gosp. Dr. Angelsteina.

Berolin, 6. maja 1856.

Ponavljaje izrekam gledé Revalesscière du Barry vsestransko, najbolje spričevalo.

Dr. Angelstein, tajni sanit. svetovalec.

Spričevalo št. 76.921.

Obergimper, (Badensko), 22. aprila 1872.

Moj patient, ki je uže bolehal 8 tednov za strašnimi bolečinami vnetic jeter, ter ničesar použiti nij mogel, je vsled rabe Vaše Revalesscière du Barry popolnoma zdrav.

Viljem Burkart, ranocelnik.

Montona, Istra.

Učinki Revalesscière du Barry so izvrstni.

Ferd. Clausberger, c. kr. okr. zdravnik.

St. 80.416. Gosp. F. V. Beneka, pravi profesor

medicine na vseučilišču v Mariboru (Nemčija), piše v "Berliner Klinische Wochenschrift" od 8. aprila 1872 to le: "Nikdar ne zabim, da je ozdravila enega mojih otrok le takozvana „Revalenta Arabica“ (Revalesscière). Dete je v 4. mesecu vedno več in več hujšalo, ter vedno bližvalo, kar vsa zdravila nijso bila v stanu odpraviti; toda Revalesscière ga je ozdravila popolnoma v 6 tednih.

St. 64.210. Markizo de Brehan, bolehal je sedem let, na nespanji, treslici na vseh udih, shujšanji in hipohondriji.

St. 79.810. Gospo vdovo Klemmovo, Düsseldorf, na dolgoletnem bolehanju glave in davljenji.

St. 75.877. Flor. Köllnerja, c. kr. vojašk. oskrbnika, Veliki Varaždin, na pljučnem kašlju in bolehanju dušnika, omotici i tišanji v prsih.

St. 65.715. Gospodični de Montlouis na neprebavljenju, nespanji in hujšanji.

St. 75.928. Barona Sigmo 10letne hramote an rokah in nogah i. t. d.

Št. 75.970. Gospoda Gabriela Tešnerja, slušatelja višje javne trgovinske akademije dunajske, na skoro breznadejni prsni bolečini in pretresu čutnic.

Revalesscière je 4krat tečnejša, nego meso, ter se pri odraslih in otrocih prihrani 50krat več na ceni, gledé hrane.

V plehastih pušicah po pol funta 1 gold. 50 kr., fant 2 gold. 50 kr., 2 funta 4 gold. 50 kr., 5 fun- v 10 gold., 12 funtov 20 gold., 24 funtov 36 gold., — Revalesscière-Biscuiten v pušicah a 2 gold. 50 kr. in 4 gold. 50 kr. — Revalesscière-Chocolatée v prahu n v ploščicah za 12 tas 1 gold. 50 kr., 24 tas 2 gold. 50 kr., 48 tas 4 gold. 50 kr., v prahu za 120 tas 10 gold., za 283 tas 20 gold., — za 576 tas 36 gold.

— Prodaje: Barry du Barry & Comp. na Dunaji, Wallfischgasse št. 8, v Ljubljani Ed. Mahr, v Gradci bratje Oberanzmeyer, v Innsbruku Diechtl & Frank, v Celovci P. Birnbacher, v Lenci Ludvig Müller, v Mariboru M. Morić, v Meranu J. B. Stockhausen, v Zagrebu v lekarnici usmiljenih sester, v Černovicah pri N. Snirhu, v Oseku pri Jul. Davidu, lekarju, v Gradcu pri bratih Oberanzmeyer, v Temesvaru pri Jos. v. Papu, mestnemu lekarju, pri C. M. Jahnerju, lekarju, v Varaždinu pri lekarju dr. A. Halterju, kakor v vseh mestih pri dobrih lekarjih in specerijskih trgovcih; tudi razpošilja dunajska hiša na vse kraje po poštinih nakaznicah ali povzetjih.

Dunajska borza 3. decembra.

(Izvirno telegrafsko poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	69 gld. 55 kr.
Enotni drž. dolg v srebru	74 " 60 "
1860 drž. posojilo	108 " 80 "
Akcije narodne banke	995 " — "
Kreditne akcije	233 " 25 "
London	110 " 35 "
Napol.	8 " 91 "
C. k. cekini	5 " 24 1/2 "
Srebro	105 " 75 "

Rujan.

1. in 2. decembra:

Evropa: Novak iz Siska. — Kuti iz Trsta. — Silberman iz Pariza. — M. in G. Wirz iz Gradca. — Helie iz Rosenhajma.

Pri Slonu: Deisinger iz Avgšburga. — Grebner, Kunermane iz Dunaja. — Stöckl iz Ljubljane. — Manovry iz Vizela. — Stocker iz Trsta. — Stock Povše iz Gorenjskega. — Jakl iz Trbovelj. — Suhadolnik iz Do enjskega. — Zobeč, Maurizi iz Dunaja. — Svetec iz Litije. — Vončina iz Djakovara. — Razpet iz Postojne. — Trdina iz Loke. — Smerekar iz Trsta. — Lichtenberg iz Prapreč.

Pri Malici: Dragovina, Löwenberg

iz Trsta. — Liebl iz Dunaja. — Fink iz Gradca. — Berner, Irgang, Satler, Huber iz Dunaja. — pl. Obereigner iz Sneiderka. — Führ iz Lare. — Barth iz Dunaja. — Natansky iz Prage. — Horovitz iz Dunaja. — Demšar iz Železnikov. — pl. Wertheimstein iz Dunaja. — Hernig iz Cola. — Ledenik iz Dunaja. — Fischke iz Saksonskega. — Schmitz, Engel iz Dunaja. — Koeh iz Kranja. — Nestel, Fürst, Wiesner iz Dunaja.

Pri Zamoreci: Črne iz Podkraj. — Arko iz Ribnice. — Schuh, Vidic iz Dunaja.

Pri bavarskem dvoru: Jančik Grabenstein iz Trsta. — Globočnik iz Liberce.

Dobra piča.

Ječmenove tropine in kali

se prodajejo vsaki dan v

pivarni bratov Kozler-jev.

Ječmenove tropine (Malztrüber) in kali primešane mej rezanico so posebno dobra piča za molzne krave in pitavne vole. Ječmenove kali (Malzkeime) poparjene s kropom se prav dobro priležijo prascom in tudi govedini. (340—2)

Hiša v Velk. Lašicah.

Ena hiša na lepem prostoru, pri cesti, pripravna za vsako kupčijo, posebno pa za štaceno, krčmo, kavarno itd. prilična, se daje za več let v najem.

Pogodbe se mogó dobiti usmuno ali pri smeno pri posestnici št. 6, v Velk. Lašicah.

(344—1)

Mica Jutraš.

Štacuna se daje v najem.

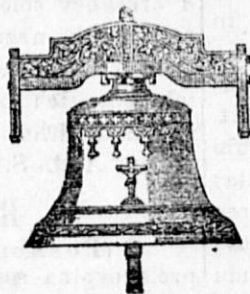
V št. Vidu pri Zaitčini se daje za špecerisko in manufakturno kupčijo popolnoma urejena štacuna z dvema sobama za stanovanje, kuhinja, veža in dve kleti na več časa v najem. Od sv. Jurja naprej se lahko tudi zgornje nadstropje z 4 sobami in s postaranskimi prostori podzemniku za stanovanje v najem da.

Natančneje se izve pri sedanjemu lastniku

Antonu Kolenču,

(345—1)

v št. Vidu.



Pri Dunajski razstavi l. 1873 2 medalji za napredek za 8 zvonov s skupno težo 300 centov, vlitih za votivno cerkev na Dunaji, razstavljenih.

Ces. kralj.

dvorna livarna za zvonove in metale Ignacija Hilcerja & sinov

v Dunajskem Novem mestu

(Ignaz Hilzer & Sohn in Wiener-Neustadt)

se priporoča za naročevanje

zvonov vsake teže in vsakega glasa,
ter tudi za vsake izdelke iz vlitiga metala.

Za prej odločeni glas ali čisto harmonični akord naročenega zvonovja (več zvonov) se daje poročstvo. Zvonovom se pridaja tudi vsa druga oprava, jarmi iz lesa ali železa po najboljši in najnovjši šegi narejeni, tako da se veliki in težki zvonovi prav lahko gonijo, ker teko po zobeh na novo iznajden način; tudi se lahko presučejo, kedar koli treba, brez posebne naprave, tako da zvonovi dalje trpe in mnogo lepši pojo.

Tudi se zvonovi tako uredijo, da se pri zvonjenji vsi lepo vjemajo in kembiji drug za drugim v lepem redu bijejo. Za tako uredenje je iznašla ta livarna novo sistemo, po kateri vsak novo opravljeni zvon, pa tudi vse zvonove v zvoniku en sam človek v kakih urah po zelo preprosti napravi brez vseh stroškov tako urediti more, da zvonovi enako, hitreje ali bolj počasi tekó.

Naročila se izgotovljajo natančno in po ceni. Zarad plače so ugodni pogoji. (287—9)

Kar ta livarna obstoji, 33 let, je vtila 2930 večjih zvonov, ki so tehtali 12800 centov.